

му дѣто имашъ право да останешъ на стража презъ сичката нощъ.

— Азъ! извика съ отчаяніе гостинникътъ.

— Туй е една отъ привилегіитъ ни и никой нема сила да ни я отнеме; туй го проповѣда ты сжщитъ. Вървете сега не ви задържамъ вече.

— «Да вървимъ» извикахъ воинитъ като са гордѣяхъ съ началника си.

И отчаяннитъ гостинникъ, като кълнѣше чина, който бѣ купилъ толкози сжщо, отиде да служи за безопасността на кжщитъ Пампелунскы, като хвърляше тжженъ и боязливъ погледъ къмъ своята, която оставяше на влѣхвешкото расположеіе на на-стойника си.

Между туй Пикильо, вѣренъ на поржчанъето си, и съ желаніе да спечели обѣщаната награда, като честенъ человекъ, обикаляше, какъто видѣхмы погорѣ, улицитъ които са случаяхъ отпреди му, и които тогасъ бѣхъ почти пусты. «Да живѣйтъ привилегіитъ!» викаше той совѣстно и съ сичката сила на дробоветъ си; «да живѣйтъ привилегіитъ!» Никой не отговаряше противното, защото едни не смѣяхъ еще да пристанжтъ на туй мнѣніе, други бѣхъ на противното, а повечето немахъ никакво. Само двѣ, три малки дѣца, безъ работа, които са скитахъ по улицитъ и принадлежахъ на тѣзи частъ отъ простолюдіето, което са увлича лесно, и лесно трѣгва подиръ първия тжпѣнаръ или първото любопытно зрѣлише, са съединихъ съ него и помагахъ на умореното му гърло. Слѣдъ малко са присѣдинихъ на дружината и други дѣца, и младыйтъ военачалникъ слѣдоваше си пж-тя безъ да са спрѣ и все викаше: «Да живѣйтъ привилегіитъ!» Но когато стигнж на жгѣла на една улица, тутакси са поевн друга дружина почти равносилна и съставена отъ войници отъ сжщия възраст, но и не отъ сжщото политическо мнѣніе; защото тѣ викахъ: «Долу привилегіитъ!» Помежду двѣтъ дружины, които имахъ съвършенно противоположны начала, сраженіето бѣ неизбѣжно; но колко голѣмо бѣ очудванъето на войницитъ, когато видѣхъ